μόνο νὰ μοῦ φέρετε τὸ γιατρό, τὸν ὀφθαλμίατρο !

Φυσικά, στὸ σπίτι μου, μὲ πῆραν γιὰ τρελλό. Ἄλλωστε δὲν ἤξεραν καὶ τίποτε γιὰ τὰ «πειράματα» ποὺ ἔκανα ἕως τότε. Μόνο σ' ἕνα-δυὸ φίλους μου τὰ εἶχα πεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔβλεπαν νὰ κάνω ἢ νὰ λέω ἄλλες τρέλλες, πείστηκαν πὼς πραγματικῶς κάτι ἔπαθαν τὰ μάτια μου,— μιὰ παράξενη ἀρρώστεια τελοσπάντων,— κι' ἔστειλαν νὰ φωνάξουν τὸ γιατρό.

Ἐγώ, στὸ ἀναμεταξύ, δὲν ἔβρισκα ἡσυχία παρὰ ὅταν εἶχα τὰ μάτια μου κλειστά. Μόλις ἔκανα νὰ τἀνοίξω, παλάβωνα ἀπ' τὶς ματάρες, τὶς μυτάρες, τὶς κεφαλάρες, τὶς χεροῦκλες, τὶς ποδαρυῦκλες, τὶς καπελλαδοῦρες, τὶς τραπεζάρες, τὶς πιατάρες, καὶ πάει λέοντας, ποὺ ἔβλεπα γύρω μου. Τὸ ἴδιο ὑπερφυσικὸ σὲ διαστάσεις ἦταν καὶ τὸ τοπεῖο ποὺ ἔβλεπα ἀπὸ τὴν παραθυράρα τῆς καμαράρας μου... Ἐπιτέλους τὸ πρᾶγμα δὲν θἆταν τόσο ἀνυπόφορο, ἂν μεγάλωνα κι' ἐγὼ ἀνάλογα ὅσο μὲ τὸν κόσμο. Ἀλλὰ ἐγὼ νὰ μένω ὅπου ἤμουν καὶ νὰ βλέπω ἄξαφνα τὸ μωρό μας μεγάλο σχεδὸν σὰν καὶ μένα, ἄ, μὰ ἦταν ἐξωφρενικό ! Νὰ κλείσω τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴν τὰ ξανανοίξω ποτέ !

***

Ἦρθε κι' ὁ γιατρός. Δὲν ἦταν βέβαια ἐκεῖνος ποὺ πρὸ δέκα χρόνων μοῦ εἶχε βάλει τὰ γυαλιά. Ἦταν ἕνας ἄλλος, γείτονάς μας, νεοφερμένος ἀπεξῶ, — αὐτὸς δὰ ποὺ θὰ κάνῃ τώρα τὴν τύχη του. Εἶχα τὸ κουράγιο νὰ τὸν ἰδῶ μπροστά μου σὰ θεριό, σὰ δράκο, νὰ τοῦ πῶ τί μοῦ συνέβαινε, νὰ τοῦ ἐξιστορήσω τὰ προηγούμενα, - μὲ κλειστὰ μάτια ὅμως,—καὶ νὰ τὸν ἀφήσω ὕστερα νὰ μοῦ τἀνοίξῃ καὶ νὰ τὰ ἐξετάσῃ.

Μοῦ ὁμολόγησε πὼς ὄχι μόνο πρώτη φορὰ τοῦ τύχαινε νὰ κουράρῃ τέτοια ἀρρώστεια, ἀλλὰ καὶ πὼς οὔτε θυμόταν ἂν τὴν ἔγραφαν τὰ βιβλία του. Καὶ μοῦ σύστησε νὰ καθήσω στὴν ἡσυχία μου μὲ κλειστὰ μάτια, ὥς νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ, νὰ διαβάσῃ καὶ... νὰ μοῦ πῇ τὶ θεραπεία ἔπρεπε νἀκολουθήσω.

Τὴν ἄλλη μέρα γύρισε ἀπελπισμένος. Τὰ βιβλία του δὲν ἔλεγαν τίποτα. Οὔτε κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνάδελφους ποὺ ρώτησε, εἶχε ἀκούσει ποτὲ γιὰ τέτοια «ὀφθαλμία». Κι' ἐγὼ στὴν ἴδια ἀκόμα κατάσταση - Γιούλιβερ πάντα στὴ χώρα τῶν Γιγάντων !

Περιττὸ νὰ διηγηθῶ ἐδῶ τὶς διάφορες δοκιμὲς ποὺ ἔκαμε ὁ γιατρὸς γιὰ νὰ μοῦ βρῇ τὴ θεραπεία. Δὲν τὸ κατάφερε. Καὶ μἆφησε, μὲ τὴ συμβουλὴ νὰ... πεταχτῶ ὡς τὴ Βιέννη.

Εἶχ' ἀποφασίσει πιὰ αὐτὸ τὸ ταξίδι,—τί ἄλλο νἄκανα ; χειρότερα κι' ἀπὸ τυφλὸς δὲν ἤμουν ; - ὅταν ἄξαφνα, ἕν' ἄλλο ὡραῖο πρωΐ, καμμιὰ δεκαριὰ μέρες μετὰ τὸ πάθημά μου, εἶδα πάλι τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα στὸ φυσικό ! Ναί, ναί· ὅπως ἦταν, ὅπως τἄξερα, ὅπως τἄβλεπαν οἱ ὑγιεῖς. Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπα, τὸ κακὸ ἦταν περαστικό. Καὶ φυσικὰ τὸ ταξίδι ἔμεινε.

Ἀλλὰ λίγο βάσταξε ἡ χαρά μου.

Εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισα νὰ βλέπω τὸν κόσμο... μικρότερο ! Καὶ σιγὰ-σιγά, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ἔγινα ὁ Γιούλιβερ στὴ χώρα τῶν Νάνων ! Γιατὶ κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἔβλεπα, αἰσθανόμουν νὰ πῶ καλύτερα, τὸν ἑαυτό μου τὸν ἴδιο. Κι' ἀποροῦσα κι' ἐγώ, - τί ἀπερίγραπτη ἐντύπωση ! - πῶς χωροῦσα σὲ κεῖνες τὶς καμαρίτσες, πῶς ξαπλωνόμουν σ' ἐκεῖνο τὸ κρεββατάκι, πῶς ἔτρωγα σὲ κεῖνα τὰ πιατάκια, πῶς ἔπινα σὲ κεῖνα τὰ φλυτζανάκια ! Καὶ γιὰ νὰ καταλάβετε τὴν ἀναλογία, φτάνει νὰ σᾶς πῶ πὼς τὸ μωρό μας δὲν μοῦ φαινόταν μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ λαστιχένιο κουκλάκι ποὺ τὄσφιγγε στὰ χέρια του. Φαντάσθῆτε τώρα πόσο μικρὸ ἔβλεπα τὸ κουκλάκι αὐτό !

Ἀμὴ τὰ ματάκια τῶν ἀνθρώπων ποῦ μὲ κοίταζαν ;... Θέ μου ! θὰ τὰ ξεχάσω ποτέ ;

Τὸ θεαμα ὅμως δὲν ἦταν τρομερὸ σὰν τὴν ἄλλη φορά. Μπορῶ νὰ πῶ καὶ πὼς μὲ διασκέδαζε. Κι' ἐπειδή, ἀπὸ τὴν πεῖρα ποὺ εἶχα, συμπέραινα, ἤμουν σχεδὸν βέβαιος, πὼς οὔτε στὴ χώρα τῶν Νάνων δὲν θἄμενα αἰώνια, δὲν ἀνησύχησα, δὲν φοβήθηκα καὶ πολύ. Φυσικά, φώναξα πάλι τὸ γιατρό. Ἀλλὰ μἄλλον γιὰ νὰ λάβῃ γνώση, νὰ καταγράψῃ, νὰ μελετήσῃ τὸ καινούργιο «φαινόμενο», παρὰ γιὰ νὰ μὲ γιατρέψῃ. Μήπως ἤξερε κιόλα ;

— Πῶς πῆγες κι' ἔκανες ἔτσι τὰ μάτια σου ; μοῦλεγε. Τί ἀλλόκοτα μάτια !... Μπορεῖς νὰ καυχᾶσαι καὶ γιὰ τὰ δυό !

— Ποιὰ δυό ; τὰ μάτια ;

— Καὶ γιὰ τὰ μάτια ποὺ σοῦδωσε ἡ φύση, καὶ γιὰ τὸ μεταχείρισμα ποὺ τοὺς ἔκαμες. Γιὰ φαντάσου νὰ τὰ καταντήσῃς νὰ μὴ βλέπουν παρὰ ἢ Γίγαντες ἢ Νάνους !

— Καὶ πότε ἄραγε, γιατρέ, ἤμουν πιὸ κοντὰ στὴν ἀλήθεια ; τότε ποὺ τοὺς ἔβλεπα Γίγαντες, ἢ τώρα ποὺ τοὺς βλέπω Νάνους ;

— Καλά ! Ἀφοῦ ἔχεις ὄρεξη ἀκόμα καὶ γι' ἀσεῖα !...

— Μὰ νὰ κλαίω, γιατρέ ;... Θὰ περάσῃ... Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι τώρα ποὺ βλέπω μπροστά μου ἕνα γιατρὸ νάνο, ἐλπίζω πὼς θὰ γίνω καλά· ἐνῷ πρωτύτερα, μ ὅλο ποὺ μὲ κουράριζε ἕνας γίγας, ἤμουν ἀπελπισμένος !

— Δὲ βαριέσαι ! Γιὰ τὴν ἀρρώστεια σου δὲν ὑπάρχουν ἀκόμα γιατροί : οὔτε νάνοι, οὔτε γίγαντες.

— Ὅ,τι κάμει ἡ φύση, ἔ, γιατρέ ;

— Ναί, ἡ φύση καὶ τὰ ὡραῖα πειράματα ποὺ ξέρεις ἐσύ. Κοίταξε πάλι τὸν ἥλιο... κοίταξε πάλι ζωγραφιὲς μὲ στραβισμό !...

Λοιπόν, στὸ πεῖσμα τοῦ ἀγαπητοῦ μου γιατροῦ, ὅταν ἔγινα σὲ λίγο καλά, ξανάρχισα τὰ πειράματα. Τὰ μάτια μου μοῦ εἶχαν γίνει μανία. Δὲν μποροῦσα νὰ τἀφήσω ἡσυχα. Κι' ἔκανα, ὅτι μοῦ κατέβαινε, ὅ,τι σοφιζόμουν γιὰ νἀ βλέπω... τί μποροῦσα νὰ ἰδῶ. Στὸ δρόμο, στὸ σπίτι, στὸ γραφεῖο μου, δοκίμαζα ἐπίμονα ὅλων τῶν εἰδῶν τοὺς στραβισμούς. Ἡ μεγάλη μου χαρά, ἡ ἡδονή μου, ἦταν νὰ «ζωντανεύω» ἔτσι τὶς ζωγραφιὲς ἢ νὰ βλέπω καθαρότερα καὶ μεγαλύτερα τὰ πραγματικὰ ἀντικείμενα. Τὰ πλησίαζα στὰ μάτια μου πολύ, πολύ, ὥς που, καὶ χωρὶς στραβισμό, τἄβλεπα ἀλλοιώτικα. Μοῦ ἄρεσε πρὸ πάντων νὰ παίζω μὲ τὰ φῶτα. Ἐστράβιζα μὲ τρόπο ὥστε νὰ ἰδῶ τὸ φῶς,—τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ, τῆς λάμπας, τῆς καντήλας, τοῦ φαναριοῦ, - διπλό· κι' ὕστερα πάλι, σιγὰ-σιγά, νὰ *ξεστραβίζω*, ὥστε νὰ συμπλησιάζουν τὰ δυὸ φῶτα καὶ νὰ γίνουνται ἕνα. (Καὶ τότε πάλι δὲν μποροῦσα νὰ μὴ συλλογιέμαι : ποιὸ τάχα ἀπ' τὰ δυὸ φῶτα ποὺ βλέπω, νὰ εἶνε τὸ *πραγματικό;*...)

Ἄλλοτε μισόκλεινα τὰ μάτια μου ὥστε νὰ βλέπω ἀνάμεσα ἀπ' τὰ τσίνορα, ποὺ μεγάλωναν κι' αὐτὰ κι' ἔκαναν διάφορες ἰριδώσεις στὸ φῶς· ἢ τἄκλεινα ὁλωσδιόλου κι' ἐπίεζα ἀπέξω, ζουλιοῦσα τοὺς βολβοὺς δυνατά. Τότε, μέσ' στὸ σκοτάδι, ἔβλεπα λογῆς-λογῆς φωτεινοὺς καὶ χρωματιστοὺς λεκέδες, μὲ παράξενα στρογγυλὰ κι' ἀκτινωτὰ σχήματα, ποὺ ἐξακολουθοῦσα νὰ τὰ βλέπω καὶ μ' ἀνοιχτὰ μάτια, ὅπως τότε ποὺ ἀτένιζα τὸν ἥλιο. Αὐτὸ ἦταν τότε τὸ πιὸ συνειθισμένο μου παιχνίδι.

***

Ἀλλὰ τὶ ἀπρόοπτο τὸ ἀποτέλεσμα !

Ἕνα δειλινό, τὴν ὥρα τοῦ λιοβασιλέματος, μοῦ φάνηκε πὼς ὅλος ὁ κόσμος ἔγινε ρόδινος. Οὐρανὸ καὶ γῆ, πρόσωπα καὶ πράγματα, ὅλα τἄβλεπα *ροδοβαμμένα*. Ἡ παραίσθηση αὐτή, ἂν καὶ ζωηρότατη, δὲν βάσταξε πολύ. Ἅμα σκοτείνιασε κι' ἄναψαν τὰ φῶτα, εἶδα πάλι τὸν κόσμο ὅπως ἦταν. Τἄλλο πρωΐ ὅμως, ἅμα ξύπνησα, βρέθηκα σ' ἕναν κόσμο χρωματιστό, ρόδινο, ἰδανικό !

Ἦταν πιὰ σταθερό. Μοῦ βάσταξε μέρες. Καὶ τὴ νύχτα ἀκόμα, στὰ σκοτεινά, ἔβλεπα τὰ πράγματα νὰ ροδίζουν !

Ὕστερα πάλι, σιγὰ-σιγά, λίγο-λίγο, ἄρχισαν νά... ξεβάφουν. Ἔφτασα νὰ τὰ βλέπω μισὰ ρόδινα καὶ μισὰ μὲ τὸ φυσικό τους χρῶμα. Κι' ἐπιτέλους τὸ ρόδινο, ἀφοῦ σχημάτισε μιὰ παρυφὴ ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ τῶν πραγμάτων, ἐχάθηκε. Ἤμουν καλά.

Ἀλλὰ γιὰ λίγον καιρὸ Γιατὶ τὸ «φαινόμενο» μοῦ ξαναπαρουσιάστηκε τὸ ἴδιο. Μὲ τὴ διαφορὰ μόνο πῶς τὸ χρῶμα δὲν ἦταν πιὰ ρόδινο, ἀλλὰ πορτοκαλί. Ἔπειτα ἔγινε χρυσοκίτρινο. Ἔπειτα γαλάζιο. Ἔπειτα πράσινο. Καὶ τέλος μαβί. Ἔτσι, ἐπὶ ἕνα ὁλάκερο χρόνο,—καὶ περισσότερο ἴσως,—εἶδα τὸν κόσμο βαμμένο διαδοχικά, μισοβαμμένο ἢ παρυφασμένο μ' ὅλα σχεδὸν τὰ χρώματα τῆς ἴριδος· καὶ σὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ κάθε φορὰ μοῦ φαινόταν πῶς εἶχα μεταφερθεῖ στὸ Φεγγάρι, στὸν Ἥλιο, στὸν Ἄρη, στὴν Ἀφροδίτη καὶ ζοῦσα σὰ σὲ ὄνειρο !

Ἀνάλογα περίεργη ἦταν κι' ἡ ψυχική μου διάθεση ὅσο βάσταξε τὸ τελευταῖο αὐτὸ «φαινόμενο». Εἶχα διακόψει τὴν ἐργασία μου κι' ἤθελα, τὸν περισσότερο καιρό, νὰ μένω στὸ σπίτι καὶ νὰ βλέπω ἀπ' τὸ παράθυρο μου. Πότε ἤμουν μελαγχολικός, πότε χαρούμενος καὶ πότε γινόμουν καθαυτὸ μανιακός. Ὁ γιατρός μου, σ' αὐτὴ τὴν περιόδο, ἦταν ὑποχρωμένος νὰ μοῦ γιατρεύῃ τὶς νευρικὲς κρίσεις. Ἐρωτεύθηκα γυναῖκες ποὺ τὶς ἀντιπαθοῦσα φοβερὰ ὅταν τὶς ἔβλεπα μὲ τὸ φυσικό τους χρῶμα. Κι' ἀπεναντίας ἐμίσησα τὴν πιὸ ἀγαπημένη μου, ὅταν τὴν εἶδα ἄξαφνα ὁλοπράσινη. Ἔφαγα μὲ ἡδονὴ φαγιὰ ποὺ ἄλλοτε μοῦ προξενοῦσαν ἀηδία· καὶ συχάθηκα ξαφνικὰ τὰ πιὸ ἀγαπητά μου.

Τὸ τελευταῖο χρῶμα τῆς παραισθήσεώς μου ἦταν, καθὼς εἶπα, τὸ μαβί. Ὁ γιατρός, ποὺ μὲ παρακολουθοῦσε, φοβήθηκε πὼς θὰ τὸ διαδεχόταν τὸ μοῦρο. Καὶ τότε βέβαια θὰ τυφλωνόμουν. Ἀλλὰ ὄχι. Κανέν' ἄλλο χρῶμα δὲν διαδέχτηκε τὸ τελευταῖο ἐκεῖνο μαβί. Καὶ πέρασε σχεδὸν ἄλλος ἕνας χρόνος, χωρὶς νὰ μοῦ παρουσιαστῇ τίποτα, οὔτε ἀπ' τὰ παλιά, οὔτε ἄλλο καινούργιο.

Ὁ γιατρὸς λέει πὼς γιατρεύτηκα. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ πιστεύω. Γιατὶ ἔχω ἀκόμα τὴ *μανία* νὰ μὴν ἀφίνω ἥσυχα τὰ μάτια μου στιγμή. Θἄλεγα μάλιστα πὼς αὐτὰ ἔχουν μέσα τους μιὰ δύναμη ποὺ δὲν μ' ἀφίνει νὰ τὰ ξεχάσω καὶ νὰ ἡσυχάσω. Τὰ μάτια μου τελοσπάντων, τἄλλόκοτα ματια μου, *ἐνοχλοῦν* ἐμένα, ὅπως ἄλλους ἀνθρώπους ἄλλα μέλη τοῦ σώματος. Καὶ γι' αὐτὸ φοβᾶμαι πὼς ἔχω νὰ ὑποφέρω κι' ἄλλα, μολονότι μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ μαντέψω τί...

Θυμοῦμαι τώρα κι' ἕνα λόγο τοῦ γιατροῦ μου, μιὰ μέρα ποὺ συζητούσαμε γιὰ τὴν «ὀφθαλμία» μου.

— «Φίλε μου, μοῦ εἶπε, ἡ ἱστορία τῶν ματιῶν σου εἶνε ἴσως ἡ ἱστορία τῆς ψυχῆς σου. Μὰ μήπως καὶ σὲ κάθε ἄνθρωπο δὲν συμβαίνει ἀπάνω—κάτω τὸ ἴδιο ;».

Βαρὺς καὶ πολυσήμαντος λόγος. Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ προσθέσω τίποτα. Καὶ τελειώνω τὴν ἔκθεσή μου μ' αὐτόν.

Γρηγ. Ξενέπουλος

ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΠΟΥ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ ΠΕΡΙΟΥΣΙ Σ

Ἡ τιμὴ τῶν παπουτσιῶν στὴν Ἀγγλία φθάνει πολλὲς φορὲς σὲ ἀπίστευτα ποσά.

Ἕνα ζευγάρι κομψὰ γοβάκια ποὺ πρόκειται νὰ φορέσῃ μιὰ λαίδη καὶ τὰ ὁποῖα φιλοτεχνεῖ πάντοτε ὁ ὀνομαστότερος ὑποδηματοποιὸς τοῦ Λονδίνου, στοιχίζουν περίπου 60 καὶ 70 ἀκόμη λίρες... (δηλαδὴ 20 ἕως 25 χιλιάδες δραχμές !...)

Μόνο γιὰ ἕνα ζευγάρι παντόφλες, ἡ κυρία ἑνὸς μέλους τῆς Βουλῆς τῶν Λόρδων, πλήρωσε τὸ ποσὸν τῶν 35 λιρῶν !...